

Írta: Thomas S. Monson elnök

A jószívűség soha el nem múlik

Ahelyett, hogy ítélkezők és kritikusak lennénk egymással szemben, inkább Krisztus tiszta szeretetével forduljunk útítársainkhoz, akik velünk együtt vesznek részt az életen át tartó nagy utazásban.

A lelkünk örvendezett ma este és megérintette a mennyeket. A csodálatos zene és a sugalmazott üzenetek áldásaiban részesültünk. Az Úr Lelke itt van. Imádkozom, hogy az Ő sugalmazása legyen rajtam, miközben megosztom veletek néhány gondolatomat és érzésemet.

Egy rövid anekdotával kezdeném, mely jól szemlélteti, az üzenetem lényegét.

Egy fiatal házaspár, Lisa és John új környékre költöztek. Egy nap, reggelizés közben Lisa kinézett az ablakon, és látta, ahogy a szomszéd éppen a frissen mosott ruhát teregette.

„Nem is lettek tiszták a ruhák! – kiáltott fel. A szomszéd még azt sem tudja, hogyan kell tisztára mosni a ruhákat.”

John is kinézett, de csendben maradt.

Ezután minden egyes alkalommal, amikor a szomszéd teregetett, Lisa kinézett az ablakon, és ugyanezt a megjegyzést tette.

Néhány héttel később, amikor újra kipillantott az ablakon, meglepődve

látta, hogy a szomszéd kertjében, szép, tiszta ruhák száradnak. Ezt mondta férjének: „Nézd csak John! Végre megtanult rendesen mosni. Kíváncsi vagyok, hogyan sikerült neki.”

John csak ennyit válaszolt: „Nos, drágám, én tudom a választ. Talán érdekesnek fogod találni, de én ma reggel korán felkeltem, és megpucoltam az ablakainkat.”

Ma este arról szeretnék néhány gondolatot megosztani veletek, hogy miként tekintünk egymásra. Vajon olyan ablakon keresztül szemléljük-e egymást, mely tisztításra szorul? Esetleg úgy ítélkezünk, hogy nincs minden tény a birtokunkban? Mit látunk, amikor másokra tekintünk? Hogyan ítéljük meg őket?

A Szabadító azt mondta: „Ne ítéljete!”¹ Majd így folytatta: „Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, a mely a te szemedben van, nem veszed észre?”² Vagy más szavakkal: miért nézed pedig azt, amiről azt hiszed, hogy a szomszéd foltos teregetni valója, a saját házad piszkos

ablakát pedig nem veszed észre?

Egyikünk sem tökéletes. Senkit nem ismerek, aki be tudná bizonyítani ennek az ellenkezőjét. Saját tökéletlenségeink ellenére, valahogy mégis hajlamosak vagyunk mások hibáira mutogatni. A cselekedeteik vagy tétlenségük alapján ítélkezünk felettük.

Ha valaki mond vagy tesz valamit, valójában nem ismerhetjük a szívét, szándékait vagy körülményeit, mégis megmagyarázzuk magunknak, hogy miért kritizálunk. Ezért adatott a parancsolat: „Ne ítéljete.”

Ezen a konferencián van negyvenhét éve annak, hogy elhívtak a Tizenkét Apostol Kvórumába. Akkoriban az egyház egyik általános papsági bizottságában szolgáltam, így mielőtt a nevemet előterjesztették volna, az elvárásoknak megfelelően ennek a bizottságnak a többi tagjával együtt foglaltam helyet. A feleségemnek azonban fogalma sem volt arról, hogy hova menjen és ki mellé üljön, sőt egyetlen szabad ülőhelyet sem talált az egész Tabernákulumban. Az egyik kedves barátunk, aki akkor az egyik általános segédszervezeti testület tagja volt, és emiatt a nekik kijelölt területen foglalt helyet, megkérte Monson nőtestvért, hogy üljön mellé. Ez az asszony semmit sem tudott a hamarosan bejelentendő elhívásomról, viszont észrevette a feleségemet, és tanácsstalanságát látva, nagylelkűen felajánlott neki egy ülőhelyet. Drága feleségem igencsak megkönnyebbült, és nagyon hálás volt ezért a kedves gesztusért. Ahogy helyet foglalt, a háta mögül érkező hangos suttogásra lett figyelmes, mely során a testület tagjai a körülöttük ülőknek hangot adtak kisebb fajta felháborodásuknak, hogy ez az asszony miként vette a bátorságot, hogy odahívjon egy „kívülálló” a nekik fenntartott helyre. Függetlenül attól, hogy *kit* kínált hellyel, nem volt

mentség az illetlen viselkedésére. Mindezek ellenére csupán elképzelni tudom, hogy mit érezhetett ez az asszony, amikor megtudta, hogy ez a „betolakodó” az újonnan bejelentett apostol felesége volt.

Nemcsak mások cselekedeteit vagy szavait vagyunk hajlamosak megítélni, de sokan vagyunk, akik a másik megjelenését – ruháját, hajviseletét, alakját – is bíráljuk. Ez a lista a végtelenségig folytatódhat.

A külső alapján történő ítélkezés egyik klasszikus esetéről évekkel ezelőtt egy országos újság is írt. Ez egy igaz történet, melyet lehet, hogy már hallottatok, mivel gyakran emlegetik.

Egy Mary Bartels nevű asszony háza közvetlenül egy kórház bejáratával szemben volt. Az asszony családja a földszinten lakott, az emeleti szobákat pedig kiadták a kórház járóbetegeinek.

Egyik este egy kimondottan rossz kinézetű idős férfi kopogott be az ajtaján, és megkérdezte tőle, hogy megszállhatna-e nála egy éjszakára. Görnyedt és ráncos volt, feldagadt arca pedig torz, vörös és heges. Elmondta, hogy már aznap dél óta keres kiadó szobát, de eddig nem járt szerencsével. „Talán az arcom miatt – mondta. Tudom, hogy szörnyen néz ki, de az orvosom azt mondta, hogy néhány kezelés múlva már jobb lesz.” Azt is mondta, hogy boldogan elalszik a verandán lévő hintaszékben is. A beszélgetés közben Mary rájött, hogy ennek az apró öregembernek amúgy hatalmas szíve van. Bár akkor épp minden szobája foglalt volt, azt mondta neki, üljön le a székre, amíg keres neki egy helyet, ahol majd elaludhat.

Amikor eljött a lefekvés ideje, Mary férje felállított egy kis összecsukható vendégágyat a férfi számára. Amikor az asszony reggel benézett, látta, hogy az ágynemű szépen össze volt hajtogatva,

a férfi pedig már kint volt a verandán. Nem kért reggelit sem. Mielőtt még elindult volna a buszhoz, megkérdezte, hogy visszatérhet-e a következő alkalommal is, amikor kezelésre jön. „Nem fogok zavarni – ígérte. Elalszom egy székben is.” Mary biztosította, hogy legközelebb is szívesen látják.

A férfi több évig járt kezelésre, és mindig Maryéknél szállt meg. Közben kiderült, hogy halász, és így mindig vitt nekik ajándékba valamilyen halfélét vagy zöldséget a kertjéből. Máskor pedig postán küldött nekik csomagokat.

Amikor Mary megkapta ezeket a kedves ajándékokat, gyakran gondolt azokra a megjegyzésekre, melyeket a szomszédja tett neki, miután először meglátta a torz, görnyedt öregembert távozni Mary otthonából. „Csak nem fogadtátok be tegnap este azt a borzasztó kinézetű embert? Én bizony elküldtem. Elveszítetted a többi vendéget, ha ilyen embereknek adsz szállást.”

Mary tudta, hogy egy-két vendéget talán *elvesztettek*, de ezt gondolta magában: „Bárcsak megismerhették volna. Akkor a saját betegségeiket is könnyebben viselték volna.”

A férfi halála után Mary elment az egyik barátjához látogatóba, akinek volt egy melegháza. Amikor végignézett barátja virágjain, észrevett egy gyönyörű, aranyszínű krizantémbokrot, mely meglepő módon egy öreg, rozsdás vödörben növekedett. Barátja elmagyarázta a dolgot: „Kifogytam a cserepekből, és mivel tudtam, hogy ez a virág majd milyen szép lesz,

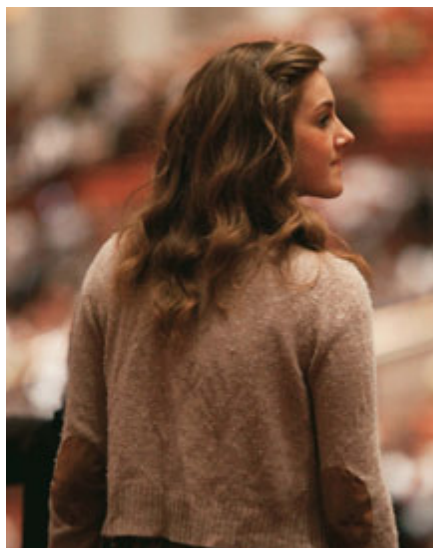
gondoltam nem bánja, ha ebben az öreg vödörben kezd el növekedni. Csak kis ideig kell kibírnia, amíg kiültethetem a kertbe.”

Mary mosolygott, amikor elképzelt egy ehhez hasonló jelenetet a mennyben. Isten e kicsi öregember lelkéhez érve talán ezt mondta: „Itt van egy különösen szép lélek. Talán nem bánja, hogy ebben az apró, torz testben kell növekednie.” De ez már régen volt, és azóta mily magasan állhat ez a kedves lélek Isten kertjében.³

A megjelenés nagyon megtévesztő lehet, mely igen gyenge mércéje egy embernek. A Szabadító is így intett: „Ne ítéljete a látszat után”⁴.

Az egyik női szervezet egy tagja egyszer panaszkodott, amikor a szervezet képviselőjére egy bizonyos nőt választottak meg. Még soha nem találkozott vele, de már látott róla egy képet, és azon nem nagyon tetszett neki, és úgy gondolta, hogy bizony elég kövér is. Ezt a megjegyzést tette: „A szervezetünk több ezer női tagja közül biztosan tudtak volna találni egy jobbat is.”

Igaza volt, a kiválasztott asszony valóban nem volt egy „modellalkat”. Akik azonban ismerték őt és a képességeit, sokkal többre tartották annál, mint ami a fényképen látszott. A fényképen *látható volt* kedves mosolya és határozottsága. Az azonban a képen *nem látszott*, hogy ez a nő hűséges és együtt érző barát volt, emellett intelligens, szereti az Urat, és szereti szolgálni az Ő gyermekeit. Az sem látszott rajta, hogy önkénteskedett

a közösségben, továbbá hogy gondoskodó és körültekintő szomszéd. Röviden összefoglalva, nem látszott rajta, hogy ki is ő igazán.

Felteszem a kérdést: Ha a hozzáállást, jó cselekedeteket, lelki hajlandóságokat *fizikai tulajdonságok* is tükröznék, az a bizonyos panaszkodó asszony vajon ugyanolyan bájos lenne-e, mint az a nő, akit kritizált?

Drága nővéreim, mindannyian egyediek vagytok. Számos dologban különböztök a másiktól. Vannak olyanok közöttetek, akik házasságok. Néhányan otthon vannak a gyerekekkel, míg mások az otthonuk falain kívül dolgoznak. Vannak, akiknek már kiröppentek a gyermekeik a családi fészekből. Vannak olyanok, akik házasságok, de nincsenek gyermekeik. Vannak, akik elváltak, és olyanok is, akik megözvegyültek. Sokan közületek egyedülálló nők. Néhányatoknak van diplomája, de van olyan is, akinek nincs. Vannak olyanok, akik megengedhetik maguknak, hogy a legújabb divat szerint öltözködjének, és olyanok is, akik örülnek, hogy van legalább egy megfelelő vasárnapi ruhájuk. Az ilyen különbségek szinte végtelenek. Vajon ezek a különbségek kísértene minket arra, hogy megítéljük egymást?

Teréz anya, a katolikus apáca, aki élete java részében az indiai szegények között munkálkodott, ezt az igazságot jelentette ki: „Ha megítéljük az embereket, akkor nem marad időnk szeretni

őket.”⁵ A Szabadító erre intett: „Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a miképpen én szerettelek titeket.”⁶ Felteszem a kérdést: *Képesek vagyunk-e úgy szeretni egymást, ahogyan a Szabadító parancsolta, ha közben ítélkezünk egymás felett?* Teréz anya szavaival rögtön válaszolok is: „Nem. Nem vagyunk képesek.”

Jakab apostol ezt tanította: „Ha valaki istentisztlőnek látszik közteket, de nem zabolázza meg nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak az istentisztelete hiábavaló.”⁷

Mindig is nagyon szerettem a Segítőegylet mottóját. „A jószívűség soha el nem múlik.”⁸ De mit is *jelent* a jószívűség? Mormon próféta azt tanította, hogy „a jószívűség Krisztus tiszta szeretete”⁹. A lámánitákhoz intézett búcsúbeszédében Moróni kijelentette: „...ha nincs bennetek jószívűség, akkor semmiféleképpen nem lehet benneteket megszabadítani Isten királyságában”¹⁰.

Úgy vélem, hogy a jószívűség – vagyis „Krisztus tiszta szeretete” – épp ellentéte a kritizálásnak és az ítélkezésnek. A jószívűségről szólva most nem arra a segítségnyújtásra gondolok, mikor adunk a szenvedőknek a javainkból. Természetesen ez is szükséges és helyénvaló. Ma este inkább az a jószívűség jár a fejemben, mely akkor mutatkozik meg, amikor türelmesek vagyunk mások iránt, és megbocsátók a cselekedeteikkel szemben. Olyan jószívűség, mely megbocsát és türelmes.

Az olyan jószívűségekre gondolok, mely arra ösztönöz minket, hogy ne csak betegség, szenvedés vagy fájdalom idején legyünk együtt érzők, könyörületesek és irgalmasak, hanem akkor is, ha mások gyengébbek vagy hibáznak.

Hatalmas szükség van olyan jószívűségekre, mely odafigyel a

mellőzöttekre, reményt ad a csüggedőknek, és segíti a szenvedőket. Az igaz jószívűség nem más, mint a tettekre váltott szeretet. Mindenhol szükség van jószívűségekre.

Olyan jószívűségekre van szükség, mely nem abban leli örömét, ha mások szerencsétlenségéről értesülhet, és azt továbbadhatja, hanem olyanra, mely tesz is valamit a szerencsétlenül jártak érdekében. Horace Mann, egy amerikai pedagógus és politikus egyszer ezt mondta: „A nyomorúság iránti sajnálat emberi dolog; annak enyhítése azonban isteni tulajdonság.”¹¹

A jószívűség azt jelenti, hogy türelmesek vagyunk azzal, aki bajban hagyott minket. Azt jelenti, hogy nem sértődünk meg egykönnyen. Azt jelenti, hogy elfogadjuk a gyengeségeket és a hibákat. Az embereket olyannak fogadjuk el, amilyenek valójában. Azt jelenti, hogy túlkéntünk a fizikai megjelenésen, és azokat a tulajdonságokat nézzük, melyek nem fakulnak meg az idő múlásával. Azt jelenti, hogy nem skatulyázunk be másokat.

A jószívűség, Krisztus igaz szeretete, szemmel láthatóvá válik, amikor egy csoport fiatal nő egy egyedülálló egyházközösségből több száz mérföldet utazik azért, hogy részt vegyen a Segítőegyletük egyik nőtestvére édesanyjának temetésén. A jószívűség akkor mutatkozik meg, amikor az elkötelezett látogatótanítók hónapról hónapra és évről évre visszatérnek ugyanahhoz a közönyös és valamegyest kritikus nőtestvérhez. Amikor nem feledkeznek meg egy idős özvegyasszonyról, és elviszik az egyházközösségi és segítőegyleti tevékenységekre. Érezhető akkor is, amikor a segítőegyleti gyűlésen odafordulnak az egyik magányosan üldögélő nőtestvérhez, és azt mondják: „Gyere, ülj ide mellénk!”

Több száz különféle, apró megnyilvánulás által mindannyian viseltek a jószívűség palástját. Az élet semelyikünk számára sem tökéletes. Ahelyett, hogy ítélkezők és kritikusak lennénk egymással szemben, inkább Krisztus tiszta szeretetével forduljunk útitársainkhoz, akik velünk együtt vesznek részt az életben át tartó nagy utazásban. Ismerjük fel, hogy mind-egyikünk a tőle telhető legjobban próbál megbirkózni az elé kerülő kihívásokkal, és törekedjünk arra, hogy a *tőlünk telhető legjobb* módon tudjunk segíteni.

A jószívűség, annak meghatározása szerint a „legmagasabb, legnemesebb, legerősebb fajta szeretet”¹², „Krisztus tiszta szeretete... és jó sora lesz annak, akiről az utolsó napon úgy találhatik, hogy rendelkezik ezzel”¹³.

„A jószívűség soha el nem múlik.” Ez a maradandó segítőegyleti mottó, ez az időtlen igazság vezessen benneteket mindenben, amit csak tesztek. Ez járja át lelketek egészét, és nyilvánuljon meg minden gondolatotokban és cselekedetekben.

Szeretemet fejezem ki irántatok, kedves nőtestvéreim, és imádkozom, hogy örökké a tiétek legyenek a menny áldásai. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 7:1.
2. Máté 7:3.
3. Mary Bartles, „The Old Fisherman,” Guideposts, June 1965, 24-25. adaptálásával. adaptálásával.
4. János 7:24.
5. Mother Teresa, in R. M. Lala, *A Touch of Greatness: Encounters with the Eminent* (2001), x.
6. János 15:12.
7. Jakab 1:26.
8. Lásd 1 Korinthusbeliek 13:8.
9. Moróni 7:47.
10. Moróni 10:21.
11. Horace Mann, *Lectures on Education* (1845), 297.
12. Kalauz a szentírásokhoz: „Jószívűség”.
13. Moróni 7:47.

Konferenciai történetek tárgymutatója

Ez a lista az általános konferenciai beszédekben elhangzott történeteket sorolja fel, melyeket felhasználhatsz a személyes tanulmányozáshoz, valamint a családi estekhez és más tanításokhoz. A számok a beszédek legelső oldalára utalnak.

Beszélő	Történet
Jeffrey R. Holland elder	Jeffrey R. Holland misszióját kifizetik a szülei 6
Rosemary M. Wixom	A gyermekek imádkoznak, miközben édesanyjuk egy hóviharon keresztül vezeti az autójukat 9
D. Todd Christofferson elder	D. Todd Christofferson nagypapja birkanyírásból fizeti a misszióját 16 Egy üzlettárs egyenlőtlenül osztja el a vagyont 16
Robert D. Hales elder	Robert D. Hales a padló lakkozása közben beszorul a sarokba 24
Quentin L. Cook elder	Egy püspök segít valakinek megbánni a becsstelenségét 27
Russell M. Nelson elder	Russell M. Nelson megosztja a Mormon könyvét a barátaival 47 Egy fiatalember csatlakozik az egyházhoz, miután a mormon.org honlapot böngészte 47
Patrick Kearon elder	Patrick Kearont megcsípi egy skorpió 50
Juan A. Uceda elder	Egy édesapa megharagszik a lányára a családi szentírás-tanulmányozás alatt 53
Henry B. Eyring elnök	Spencer W. Kimball meglátogatja Henry B. Eyring édesapját a kórházban 59
Thomas S. Monson elnök	Clayton M. Christensen nem hajlandó vasárnap kosárlabdázni 67
Henry B. Eyring elnök	Egy segítőegyleti elnök ruhákat gyűjt, hogy a szegényeknek adja azokat 70
Boyd K. Packer elnök	Egy bűnbánó asszonyt arra buzdítanak, hogy ne tekintsen vissza 74
Jay E. Jensen elder	Jay E. Jensen imádkozik, és bizonyosságot nyer a Szentlelken keresztül 77
Thomas S. Monson elnök	Egy család megtanulja kifejezni a háláját még a nehéz időkben is 87
L. Tom Perry elder	Egy fiatal pap segít egy fogyatékos férfinak venni az úrvacsorából 91
Larry R. Lawrence elder	A szülők arra a kéri a fiukat, hogy maradjon otthon, mert rossz érzéseik vannak egy tevékenységgel kapcsolatban 98
Mervyn B. Arnold elder	Egy tehén elpusztul, mert túl sok búzát eszik 105
M. Russell Ballard elder	Egy asszony függővé válik a felírt gyógyszerek hatására 108
Silvia H. Allred	Tragédia sújt le egy családra, miután összepecsételik őket a templomban 116
Barbara Thompson	Barbara Thompson áldásban részesül Ashley édesanyjának látogatótanítása által 119
Thomas S. Monson elnök	Egy családi panziót vezető házaspár megengedi egy torz külsejű férfinak, hogy megszálljon az otthonukban 122